

HESEKIEL

INNEHÅLL

Bakgrund	1
Bokens indelning	5
Löpande kommentar	6
Hesekiel och NT	24

PROFETEN HESEKIEL

(Lars Mörling 2021)

BAKGRUND

Politisk situation

Assyrien och Egypten var supermakter under 600-talet f.Kr. Assyrien började försvagas under andra halvan av 600-talet. Babel frigjorde sig från Assyrien 626 f.Kr. och tillsammans med Medien (västra Iran) lyckades man inta och ödelägga Assyriens huvudstad Nineve 612 f.Kr. Den försvagade assyriska armén flydde och förskansade sig i Harran (sydöstra Turkiet). Egypten undsatte Assyrien vid Harran 609 f.Kr. men de besegrades av Babel och Medien. Det slutgiltiga slaget stod 605 f.Kr. vid Karkamish (sydöstra Turkiet). Det nya babyloniska imperiet med Babel som huvudstad var ett faktum. De övertog Assyriens roll i regionen.

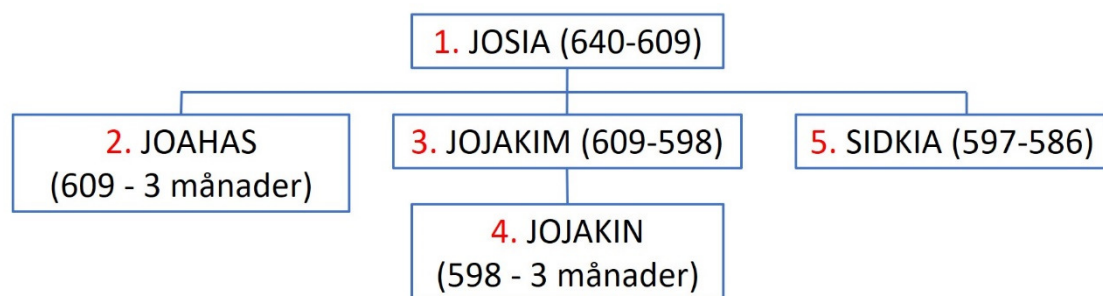
Assyriska riket expanderade. Israels huvudstad Samaria, föll 722 f.Kr. Juda invaderades år 701 men Gud bevarade Jerusalem. Egypten invaderades år 677, men blev självständigt c:a 655 f.Kr.

Det gröna området indikerar babyloniska imperiet innan Persiens invasion 539 f.Kr.

Juda låg inom Egyptens intresseområde vid den här tiden. Den egyptiske farao Neko II, tågade 609 f.Kr. genom Juda för att understödja assyrierna i Harran. På vägen stred kung Josia av Juda mot egyptierna vid Megiddo och Josia dödades i striderna (2Kon 23:29-30). Efter Egyptens misslyckade slag vid Harran kom Farao Neko II till Jerusalem och tog med sig Josias son, kung Joahas, till Egypten. Istället insattes Joahas bror Jojakim som Judas kung (2Kon 23:34). År 605 f.Kr. hade det Assyriska imperiet upphört, egyptierna hade besegrats och istället bestämde det nya babyloniska imperiet i regionen. Babylonierna, som också kallades kaldeerna, tog kontroll över Jerusalem och förde en grupp fångar till Babel 605 f.Kr, däribland Daniel och hans vänner (Dan 1:3-5, 2Kon 24:1). Juda som var skattepliktigt under Babel försökte frigöra sig, men kung Nebukadnessar av Babel belägrade och intog Jerusalem 597 f.Kr. Han förde Judas kung Jojakim, tillsammans med 10 000 personer till Babel och däribland profeten Hesekiel (Hes 1:1-3, 2Kon 24:1-17). Bland alla dessa fanns olika slags hantverkare som Babel kunde ha nytta av. Sidkia, Josias son, blev siste kungen i Juda. Han gjorde uppror mot Babel och allierade sig med Babels fiende Egypten. Nebukadnessar belägrade Jerusalem i tre år innan staden ödelades, templet förstördes och Juda fördes bort i fångenskap till Babel 586 f.Kr. (2Kon 25:1-21). Det pågår en diskussion om Jerusalem förstördes redan 587 f.Kr. i enlighet med en babylonisk krönika.

JUDAS FEM SISTA KUNGAR

Religiös situation

Situationen i Juda och Jerusalem var katastrofal. Hiskias son **Manasse**, hade varit kung i Juda i 45 år (687-642 f.Kr). Han hade infört avguder i hela Juda och faktiskt mer än de folk som bott i Kanaans land innan Israel (2Kon 21:9). Dessutom hade ett antal oskyldiga människor dödats (2Kon 21:16). Man anar att det rörde sig om martyrer som protesterat mot avguderiet. Gud hade därför beslutat att Juda och Jerusalem skulle förstöras (2Kon 21:10-15). Manasse efterträddes av sin son **Amnon**, och även han var en avgudadyrkare. Amnon, regerade i två år innan han mördades och det var därför som hans son **Josia** var

bara åtta år när han blev kung (2Kon 22:1). Josia började aktivt söka Herren när han var 16 år gammal. Han satte igång med att rensa Jerusalem och Juda från avgudar år 628 f.Kr, när han var 20 år gammal (2Krön 34:3-7). Jeremia klev rakt in i denna kamp mot avguderiet 627 f.Kr, när han fick sitt profetkall (Jer 1:1-3). Lagboken, som tydligen varit försvunnen under Mannasses tid, hittades i Herrens tempel år 622 f.Kr, när Josia var 26 år gammal. Detta ledde till en omfattande reform. Josia försökte utrota avguderiet i hela landet, även i norr (2Kon 23:1-23). Jeremias första del passar väl in i Josias reform och kampen mot avguderiet. Men trots Josias ansträngning, understött av profeterna Sefanja och Jeremia, så var ändå avguderiet fast rotat i de djupa folklagren. Detta bevisas av att avguderiet trots allt fortsatte under de efterföljande kungarna i Juda. Josias son **Joahas** (Shallum), fick bara sitta på tronen i tre månader innan farao Neko II förde iväg honom till Egypten, där han till slut dog (Jer 22:10-12, 2Kon 23:34). Hans bror **Jojakim** insattes som ny kung i Juda (609 f.Kr). Han fick en hård dom och skulle få möta en ovärdig död (Jer 22:18-19). Jojakim, försökte frigöra sig från Babel, samtidigt som Babel låg i krig med Egypten (601 f.Kr). Det ledde till att Babel än en gång tog kontroll över Jerusalem 598-597 f.Kr (2Kon 24:1-4). Jojakims son **Jojakin** (Konja), fick vara kung i tre månader innan han tillsammans med profeten Hesekiel och 10 000 betydande personer fördes som fångar till Babel (Jer 22:24-30, 2Kon 24:8-16, Hes 1:1) . Jojakin fick veta att ingen av hans söner skulle ärva tronen (Jer 22:30). Hans farbror **Sidkia**, blev istället Judas siste kung (Jer 21:1-14, 2Kon 24:17). Han regerade fram till Jerusalems fall 586 f.Kr. när templet och staden ödelades och Juda fördes i fångenskap till Babel.

Vid utgrävningar vid Davids stad i Jerusalem har man funnit lager av aska från Jerusalems förstörelse, som skedde 586 f.Kr, när babylonierna brände staden.

Författare och datering

Hesekiel var präst och han var med i fångtransporten från Jerusalem till Babel 597 f.Kr, när 10 000 personer fördes iväg (Hes 1:1, 2Kon 24:1-17). Tidsangivelsen i första versen tycks passa in på Hesekiels egen ålder och han var i så fall 30 år gammal. Hesekiel var kallad till väktare eller varnare. Vi möter två likartade texter som handlar om väktarens uppgift. Han skulle stå på muren

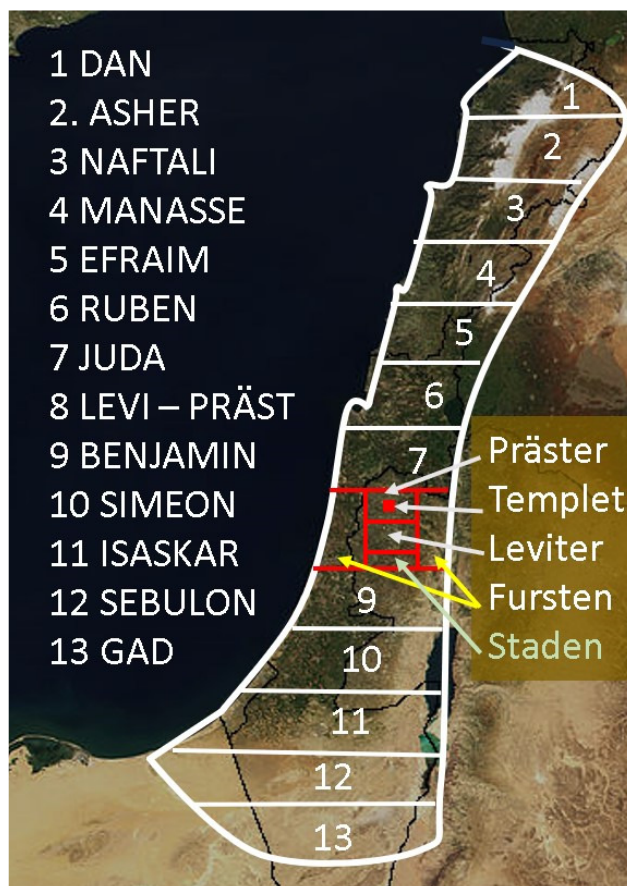
och varna om en fiende närmade sig och om olyckan var på väg. Om han inte varnade folket skulle han få stå till svars och plikta med sitt eget liv, men om han varnade folket var han oskyldig (3:16-21, 33:1-9).

Det faktum att Hesekiel var präst är intressant, eftersom hela boken genomsyras av ett prästperspektiv. Det var avguderiet som var orsaken till att Herrens härlighet skulle lämna templet innan det ödelades (8:3-18, 10:3-22). I slutet av boken får vi en detaljerad vision av det nya templet och tempeltjänsten (40:1-45:25). Kungen skulle kallas för fursten och han skulle vara underställd reglerna för tempeltjänsten (46:1-12). När landet till sist skulle fördelas får templet, präster och leviter en central position (48:8-22). Landets kommande gränser skulle likna kung Davids rike och till och med inkludera dagens Libanon.

Många syner är daterade genom hela boken. Vi möter Hesekiel första gången den 1/7, 593 f.Kr. vid floden Kebar, som låg nära Babel. Den sista profetian är daterad till år 571 och vi antar därför att Hesekiel var profet i c:a 22 år (1:2-3, 29:17). Vi får intrycket av att det inte var Hesekiel själv som hållit i pennan, även om boken är skriven i jag-form (1:2-3). Man kan också tänka sig att 1:3 är ett senare tillägg, för att förklara vem Hesekiel var.

Mottagare och budskap

De flesta profetior är riktade till de judiska fångarna i Babel. Vi får läsa att en grupp av Judas äldste och ledare kom till Hesekiel vid flera tillfällen för att få veta vad Herren sa (8:1, 14:1, 20:1). Dessa judiska fångar hoppades att snart få återvända till Juda och det fanns falska profeter som påstod att så skulle ske

Ungefärlig karta. Notera skillnader mot Josuas bok. Rektangulära arvslotter. Olika inbördes ordning. Inget område öster om Jordanfloden. Det skulle finnas ett centralt område för templet, prästerna, leviterna och fursten. Hela detta område tycks vara beläget norr om dagens Jerusalem.

(13:1-23, Jer 28:1-17, Jer 29:15-19). Men Heseziel, precis som Jeremia, sa att Jerusalem snart skulle gå under och att de överlevande skulle föras i fångenskap till Babel (7:15-27, 12:11-20). Landet skulle ödeläggas och Juda som nation, skulle inte finnas kvar. Samtidigt profeterade Heseziel, precis som Jeremia, att Herren en dag skulle befria folket och föra dem tillbaka till landet. Herren gav en vision av ett nytt tempel och att hans härlighet skulle uppfylla även detta tempel. Löftena om välsignelse var riktade till de troende som vänt om till Herren, men inte till de andra (6:8-10, 9:1-6, 11:13-21, 36:31-38).

Tema - Herrens härlighet

Hela första delen av boken är fokuserad på det faktum att Herrens härlighet skulle lämna templet och Jerusalem, innan staden ödelades (1:4-11:25). Hela sista delen av boken fokuserar på det nya templet och att Herrens härlighet skulle återvända till Jerusalem (40:1-47:12).

Gud hade en förbundsrelation med Israel och när folket tillbad andra gudar bröt de förbundet och begick andligt äktenskapsbrott. På olika sätt möter vi en helig Gud, som är djupt kränkt över allt avguderi. Detta var huvudorsaken till domarna över Juda och Jerusalem (23:35-39). En ständigt återkommande fras i boken är: *"...ni ska inse att jag är Herren."* Denna fras uttalades oftast i samband med Guds domar och syftade på den Gud är i sig själv. Den helige, som uppenbarar sig genom sina domar över människans synd.

När Gud en dag skulle befria folket och låta dem återvända så var det enbart för hans namns skull, hans egen äras skull (36:16-23). Det var inte för att folket gjort sig förtjänt av detta. Det var bara Guds nåd. När folket skulle ångra sig och vända sig bort från avgudarna och hålla sig helhjärtat till Herren, så var allt detta ändå Guds verk. Han skulle sluta ett evigt förbund med folket, ta ut stenhjärtat och ge dem ett hjärta av kött. Han skulle låta sin Ande bo i folket och göra så att de helhjärtat skulle lyda och följa honom (36:24-27). Han skulle ge dem en evig kung, som han kallade David (34:23-26). Allt detta pekade framåt mot Messias, Davids son och det nya förbundet i Jesus Kristus.

Bokens indelning

- A. Inledning (1:1-3)
- B. Guds härlighet lämnar Templet (1:4-11:25)
- C. Orsaker till Guds domar över Juda (12:1-24:27)
- D. Guds domar över grannfolken (25:1-32:32)
- E. Israel skulle en dag återupprättas (33:1-39:29)
- F. Guds härlighets återkomst (40:1-48:35)

LÖPANDE KOMMENTAR

A. Inledning (1:1-3)

Troligen syftar tidsangivelsen i första versen på Hesekiels ålder(30 år). Det var också det år som en präst tilläts att börja sin tjänstgöring (4Mos 4:30). Vi får reda på att Hesekiel befann sig vid floden Kebar i kaldeernas land dvs Babel. Den 31/7 år 593 f.Kr. fick Hesekiel sin första syn.

B. Guds härlighet lämnar Templet (1:4-11:25)

Det var bara några få år kvar till Jerusalems ödeläggelse, som skedde 586 f.Kr. och en viktig fråga var vad skulle ske med Herrens härlighet, som var i det allra heligaste i templet i Jerusalem (1Kon 8:10-11).

1. De fyra varelserna och hjulen (1:4-24)

Hesekiel såg i en syn fyra varelser med ben, fötter och händer. De hade fyra ansikten och fyra vingar. De fyra ansiktena innebar att vart de än gick så gick de alltid rakt fram. Ansiktena liknade människa, lejon, tjur och örn. Vi uppfattar att de representerade skapelsen. Förutom människan som skapelsens krona så representerade lejonet – de vilda djuren, tjuren - tamdjuren, örnen – fåglarna. Varelserna var en perfekt enhet. De vidrörde hela tiden varandra med två utsträckta vingar och förflyttade sig samtidigt i alla fyra väderstreck och alltid rakt fram (1:15-23). Mitt ibland dem fanns fyra hjul som gick in i varandra och därför obehindrat kunde röra sig i alla fyra väderstreck. Hjulen var fulla av ögon, som talar om insikt, förstånd och vishet. När varelserna förflyttade sig följde hjulen alltid med. Det hela tycktes vara en enhet som skulle fungera som en farkost som kunde förflytta sig åt alla håll, även uppåt. Den himmelska farkosten var strålande och härlig på många sätt. I kapitel 10 får vi reda på att varelserna i själva verket var keruber(10:1-22). Texten bekräftar att de var samma varelser som i kapitel ett (10:22).

2. Herrens härlighet uppenbarades (1:22-28)

I det allra heligaste i templet i Jerusalem stod arken, som var en låda som var överdragen med guld. I lådan förvarades framför allt stentavlorna med de tio budorden, som Mose fått av Herren (2Mos 34:1). Locket på arken kallades nådastolen och var en symbol för Guds tron i himlen. På lockets

sidor fanns två keruber, som var överdragna med guld (Hebr 9:1-5). Tanken var att Herrens härlighet, som uppfyllde det allra heligaste, tronade på keruberna och det är också så Herren är presenterad (Ps 80:2, 99:1, 1 Sam 4:4). Även i den här texten möter vi Herrens härlighet ovanför keruberna (1:22, 1:26-28). Där ovanför fanns en tron och han som satt på tronen liknade en människa. Han som satt på tronen strålade och sken i regnbågens färger. När Heseziel såg Herrens härlighet på tronen föll han ned på sitt ansikte i vördnad och tillbedjan. När Herrens härlighet väl skulle lämna templet i Jerusalem återkom synen med de fyra keruberna och de fyra hjulen (10:1-17). Herrens härlighet uppenbarade sig igen ovanför keruberna (10:18-19). Keruberna fungerade som en härlig himmelsk farkost åt Herrens härlighet, som var på tronen. Slutligen lämnade Herrens härlighet Jerusalem och härligheten befann sig fortfarande ovanför keruberna (11:22-23). Budskapet var att nu var det sista skyddet för Jerusalem borta. Templet var efter detta bara ett tomt skal. Bilden med de fyra varelserna och han som sitter på tronen möter oss i Uppenbarelsesboken (Upp 4:1-11).

3. Heseziel kallades till profet

- **Heseziel skulle tala Guds ord utan fruktan under Andens ledning (2:1-3:15)**
Anden, som jag uppfattar som den helige Ande, kom in i profeten. Anden skulle komma att styrka och leda Heseziel under hela hans tjänst. Herren talade till Heseziel och förklarade att han sändes till dem som sedan länge gjort uppror mot Herren. Heseziel fick se en bokrulle, fullskriven på fram och baksidan. Detta var Guds ord och Herren befallde Heseziel att äta upp bokrullen och den var söt som honung. Guds ord fanns nu inne i profeten och han skulle bära fram budskapet till fångarna i Babel, som inte ville följa Herren (3:1-3).
- **Heseziel kallades till att vara en väktare för sitt folk (3:16-21)**
Vi möter beskrivningen av en väktare på muren, som hade till uppgift att varna stadens invånare om en fara var på väg. Den väktare som inte varnade folket fick plikta med sitt liv. Heseziel skulle varna för Herrens domar. Om han inte gjorde det skulle även han få plikta med sitt liv. Om han varnade och talade ut Guds ord, trots att ingen ville lyssna, var han oskyldig till deras blod. Även senare i boken möter vi Heseziel som en väktare (33:1-9). Paulus använde samma tankegångar om sig själv, när han talade till de äldste från Efesos (Apg 20:25-27). Herren gjorde Heseziel stum för vanlig konversation

(3:26-27). Han fick enbart tala Guds ord, ända tills Jerusalem hade gått under (24:26-27, 33:21-22). Att Heseziel skulle vara stum i 7 år skulle vara ett tecken för folket.

4. Profetiska handlingar

Ett fenomen som vi möter i Hesekiels bok är att profeten ofta kallades till att utföra profetiska handlingar. Han skulle likt en skådespelare förmedla ett budskap utan ord. Profetens handlingar illustrerade och underströk allvaret i budskapet.

- **Heseziel skulle illustrera Jerusalems belägring (3:22-4:17)**

Herrens härlighet uppenbarade sig för Heseziel (3:22-23) och sa till honom att låta binda sig. Det verkar som om "*Herrens härlighet*" var synonym med Herren själv. Heseziel skulle ta en lertavla och rita Jerusalem och belägringen av staden. Han skulle också illustrera Babels belägring av Jerusalem genom att ligga på vänster sida i 390 dagar framför lertavlan. Därefter skulle han ligga på högra sidan i 40 dagar. Profeten skulle på något sätt bära på folkets synd under hela tiden. Hans föda var en ytterst sparsam svältkost. Allt detta skulle förstärka det profetiska budskapet om det akuta läget i Jerusalem. Inom några år skulle staden belägras vilket skulle resultera i svår svält.

Det hör till saken att både Heseziel och den samtida profeten Jeremia lyfte fram problemet med falska profeter. Dessa profeterade genomgående sådant som folk ville höra. De profeterade att fångenskapen skulle upphöra och att de mycket snart skulle få återvända till Jerusalem (13:1-23, Jer 28:1-17, Jer 29:15-19). Heseziel skulle istället profetera att staden snart skulle gå under.

- **Heseziel skulle raka av sitt hår och sitt skägg (5:1-17)**

Detta var anmärkningsvärt eftersom dessa profeter oftast bar långt hår och skägg. Han skulle bränna upp 1/3 av allt hår. Han skulle slå 1/3 av håret med svärd framför bilden av det belägrade Jerusalem. Slutligen skulle han strö ut 1/3 för vinden, men ta undan några få strån. Dessa strån skulle kastas i elden och eld skulle sprida sig över hela Israels folk. Budskapet var att Jerusalem skulle brännas ner och folket skulle dödas med svärd. Resten av folket skulle gå i fångenskap eller spridas för vinden åt alla håll.

- **Heseziel skulle profetera mot Israels berg (6:1-17)**

Hesekiel skulle tala ut Guds domar mot alla berg i Israel som användes till avgudakulter. Offerplatserna skulle bli öde eftersom landet skulle gå under.

5. Jerusalems undergång var nära

- **Hesekiel skulle proklamera att Jerusalem snart skulle gå under (7:1-27)**
Hesekiel skulle proklamera att slutet var nära. Jerusalem skulle tvingas möta svärd, pest och svält. Vi mötte samma varning hos Jeremia. Detta var uppenbara konsekvenser av en belägring, när en stad omringades. Den som gjorde motstånd dödades med svärd. Belägringen orsakade svält och sjukdom.
- **Avgudadyrkan var huvudorsaken till Guds dom (8:1-9:11, 11:1-12)**
Den 17/9, 592 f.Kr. medan Hesekiel hade besök av judarnas äldste, så kom Herrens hand över honom (8:1). En änglavarelse i eld tog tag i en av Hesekiels hårlockar och han transporterades till Jerusalem. Där fick han se hur avguderiet pågick i staden. De hade till och med satt upp sina avgudar i Herrens tempel. Gud ropade till en man klädd i linnekläder och med ett skrivdon i handen, att sätta ett kors i pannan på alla som var emot avguderiet. De korsmärkta skulle skonas men alla övriga som praktiserat avguderi skulle förgöras. Det första budet bröts hela tiden och överallt: *"Du ska inte ha andra gudar vid sidan av mig."* (2Mos 20:3).
- **Hesekiel skulle gå i landsflykt (12:1-28)**
Hesekiel skulle än en gång utföra en profetisk handling. Han skulle mitt på ljusa dagen agera som om han gick i landsflykt. Han skulle göra ett hål i väggen på sitt enkla hus, lyfta ut sin packning och smyga iväg. När fångarna i Babel frågade Hesekiel vad han höll på med skulle han svara att han var ett tecken för kung Sidkia och alla i Jerusalem. De skulle alla tvingas att dra bort i landsflykt och fångenskap till Babel (12:11-13).

C. Orsaker till Guds domar över Juda (13:1-24:27)

1. De falska profeterna skulle dömas (13:1-23)

De falska profeterna anklagades för att ha fantiserat ihop sina syner och drömmar utifrån sig själva. De hade använt frasen: *"Så säger Herren"* och sedan hoppats att deras ord skulle infrias (13:6-7). Vi ser stora likheter mellan de falska profeterna här och de vi mötte i Jeremias bok. Även där

profeterade dessa profeter sådant som var politiskt korrekt och det som folk ville höra (Jer 23:9-40). Gud skulle döma dessa falska profeter hårt.

2. Alla avgudadyrkare skulle dömas (14:1-11)

En grupp av Judas äldste satt åter hos Hesekiel. De låtsades vara sanna tillbedjare av Herren. Men Gud uppenbarade för profeten att människans hjärtan var fyllda av avguderi. Därför uppmanades de att verkligen vända om till Herren.

3. Domen var redan beslutad (14:12-23)

Domen var verkligen beslutad. Om till och med Noa, Daniel och Job skulle ha varit i Juda skulle landet ändå gå under. Dessa tre gudfruktiga personer skulle rädda sina egna liv, men inte ens sina egna familjer. Att Daniel var omnämnd tillsammans med Noa och Job, kan förvåna. Men Daniel togs till Babel 605 f.Kr. för en treårig utbildning. Tanken var att han sedan skulle tjäna vid Nebukadnessars hov (Dan 1:3-5). Redan i sitt andra regeringsår (604 f.Kr) fick Nebukadnessar sin dröm om världsriken, som enbart Daniel kunde uttyda (Dan 2:1). Det är därför rimligt att hans status nått enorma höjder bland de judiska fångarna i Babel 592 f.Kr.

4. Jerusalem var som en förtorkad vinstock (15:1-8)

Gud sa att Jerusalem var som en förtorkad vinstock. Den dög inte till någonting förutom att brännas upp och det skulle ske med Jerusalem.

5. Herren beskrev Jerusalems historia (16:1-63)

Herren påpekade att Jerusalem kom från helt hednisk bakgrund: *"Så säger Herren Gud till Jerusalem: Från Kanaans land kommer du och där är du född. Din far var en amoré och din mor en hetitisk kvinna"* (16:3). När David intog staden styrdes den av jebusiterna (2Sam 5:6-9).

Herren beskrev hur han tog sig an Jerusalem när hon var en liten flicka. När hon växt upp så gjorde han ett äktenskapsförbund med henne (16:8). Men sen blev Jerusalem otrogen med andra gudar och begick andligt äktenskapsbrott. Hon tog inte ens varning av att Sodom och Samaria gått under på grund av sin synd. Jerusalem gick istället längre än dessa städer i sin dyrkan av avgudar. Gud skulle döma Jerusalem för hennes andliga äktenskapsbrott (16:59).

Men Herren skulle inte bryta sitt förbund med Jerusalem. Han skulle istället förnya förbundet och sluta ett evigt förbund: *"Men jag ska komma ihåg mitt förbund med dig i din ungdoms dagar och upprätta med dig ett evigt*

förbund.” (16:60-63). Jerusalem skulle en dag ångra sig från sin synd. Gud skulle förlåta henne och relationen med Herren skulle återupprättas.

6. Liknelsen om kung Sidkias förbundsbrött (17:1-24)

År 597 hade Nebukadnessar av Babel intagit Jerusalem och fört 10 000 fångar iväg till Babel, däribland Hesekiel. Kung Nebukadnessar insatte då Sidkia som kung i Jerusalem. Samtidigt slöt Nebukadnessar och Sidkia ett förbund. Sidkia tvingades lova att betala skatt till Babel och inte göra uppror. Men Sidkia ville bli av med Babels skatteok så han gjorde en allians med Babels fiende Egypten. Detta ledde till att Nebukadnessar belägrade Jerusalem. Egypten skickade då en armé till undsättning 588 f.Kr. Men Nebukadnessar besegrade egyptierna och fortsatte med att belägra Jerusalem. Detta ledde till Jerusalems fall 586 f.Kr.

Herren lät Hesekiel presentera en liknelse där Sidkia beskrevs som en cederkvist. Liknelsen gick ut på att Sidkia skulle straffas för att han inte hållit förbundet med Nebukadnessar. Han skulle dö i Babel (17:16-18).

Sedan förlängde Herren liknelsen och sa att han skulle plantera en cederkvist på Israels berg. Den kvisten skulle bli ett mäktigt träd (17:22-23). En dag skulle Gud återplantera en ättling till David i Israel. Den förste från kungaätten som kom tillbaka blev Serubbabel (Esra 3:2). Han blev den förste ståthållaren och den som ledde arbetet när det nya templet invigdes 516 f.Kr. (Sak 4:8-10). Serubbabel är med i Jesus släkttavla och då kan vi verkligen tala om att cederkvisten blev ett mäktigt träd (Matt 1:12-13).

7. Var och en skulle dömas för sin synd (18:1-32)

Gud är en rättvis domare. Han dömer människan för hennes egen synd och inte för föräldrarnas: *”Vad menar ni med att bruka detta ordspråk om Israels land: Fäderna har ätit sura druvor, och barnens tänder blir ömma? Så sant jag lever, säger Herren Gud, ni ska inte längre ha orsak att använda detta ordspråk i Israel. Se, varje levande själ tillhör mig, fadern såväl som sonen. De är mina. Den som syndar ska dö”* (18:2-4). Enligt samma princip skulle den som börjat sitt liv bra, men avfallit från Herren, dömas för sin synd (18:10-13). Samtidigt fanns det en reell möjlighet till syndernas förlåtelse för var och en som vände om till Herren (18:14-16). Så Herren uppmanade samtliga att vända om till honom: *”Kasta bort ifrån er alla de överträdelse genom vilka ni har syndat och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande. Ni vill väl inte dö, ni av Israels hus? Jag finner ingen glädje i någons död, säger Herren Gud. Vänd därför om, så får ni leva.”* (18:31-32).

8. Sorgesång över Judas kungahus (19:1-14)

Herren gav Heseziel en sorgesång över de fem sista kungarna i Juda. Sången började mycket positivt med Josias regeringstid, men sedan radades bedrövelserna upp kring kungarna Joahas, Jojakim, Jojakin och avslutades med den dåvarande kungen Sidkia, som blev den siste kungen i Juda.

9. Herrens historiska relation med sitt folk (20:1-44)

Profetian uttalades 15/8 år 591 f.Kr. En grupp äldste från Juda besökte Heseziel för att få råd och ledning. Herren gav dem då en historisk tillbakablick av sin relation med Israels folk genom historien och han började i Egypten på Moses tid. Herren befriade dem från slaveri i Egypten, för att föra dem till löfteslandet. Men folket var upproriskt mot Herren och tillbad egyptiska gudar (20:8). Men för sitt namns skull, sin äras skull, så straffade inte Gud dem redan i Egypten (20:9). Samma mönster upprepades under ökenvandringen (20:13), men för sitt namns skull lät Herren dem leva (20:22). När Israel kom in i löfteslandet fortsatte de med avguderiet (20:28). Herren anklagade dem för att fortfarande dyrka avgudar och därför ville han inte ge de äldste som satt hos Heseziel några råd (20:30-31). Om de ändå ville fortsätta med sina avgudar så ville Herren inte ha med dem att göra. Han ville inte ta emot en synkretistisk tillbedjan tillsammans med olika avgudar (20:39-40). Detta var problemet! De ville ha kvar Herren och samtidigt tillbe andra gudar. Det var därför de tillbad avgudabilder i Herrens tempel i Jerusalem (8:5, 8:10, 8:14-16).

Trots allt detta så talade Gud om att han en dag skulle låta dem få komma tillbaka till landet. Då skulle de förstå att Herren handlade med dem i nåd, för sitt eget namns skull och inte för deras skull. Folket skulle då ångra alla sina synder (20:41-44).

10. Herrens dom över Israel (20:45-21:32)

- **Juda skulle straffas med eld (20:45-49)**

Herren beskrev en ostoppar eld som brann från söder till norr. När Babel besegrat en fiendestad och plundrat den, så satte de ofta eld på staden och så gjorde de med Jerusalem 586 f.Kr.

- **Juda skulle straffas med svärd (21:1-32)**

Herren beskrev ett fruktansvärt oemotståndligt svärd som skulle döda urskillningslöst. Han kopplade sedan detta svärd till Babels kung

Nebukadnessars svärd (21:18-20). När Nebukadnessar valde mellan att angripa Ammon eller Jerusalem så ledde Herren honom till Jerusalem (21:21-23). Men även Ammon skulle en dag dömas genom Nebukadnessar och det skedde 582 f.Kr. (21:28-32).

11. Jerusalems synder (22:1-30)

Herren kallade Jerusalem för blodsstaden, där många oskyldiga fått sätta livet till. Vi tror att många av de oskyldiga själva verket var martyrer som protesterat mot avguderiet. Herren pekade ut deras avguderi och han listade ett antal synder som florerade i Jerusalem. Allt detta var orsaker till Herrens dom över staden.

12. Samarias och Jerusalems andliga otukt (23:1-49)

Herren beskrev Samaria och Jerusalem som två unga kvinnor. Herren lät Samaria, huvudstaden i Israel, kallas för Ohola och Jerusalem, huvudstaden i Juda, för Oholiba. Ända från sin ungdom begick de otukt med olika avgudar. Detta pågick under städernas hela historia. Problemet var att Herren var deras äkte man samtidigt som de begick andligt äktenskapsbrott med olika avgudar (23:35-39). De skulle straffas för sina brott. Samaria, gick under 722 f.Kr och Jerusalem, gick under 586 f.Kr. Herren hade gett landet till Israels folk. Men på grund av synd och avguderi måste hela Israel föras bort i fångenskap till andra länder.

13. Jerusalem var som en kokande gryta (24:1-14)

Vi möter två verop över blodsstaden. Att grytan kokade signalerade att domen var i antågande.

14. Hesekiels fru skulle dö (24:15-27)

Hesekiel fick veta att hans fru skulle dö. Det märkliga var att Hesekiel inte skulle visa någon yttre offentlig sorg. Däremot fick han sörja sin fru enskilt: *"I tysthet får du sörja, men du ska inte hålla sorgfest som efter en död. Sätt på dig din huvudbindel och ta skor på dina fötter. Skyl inte ditt skägg och ät inte sorgebröd."* (24:17). När folket frågade Hesekiel varför han sörjde på detta sätt, så skulle han säga att Jerusalem kommer att ödeläggas. Mängder av människor kommer att dö. Men det skulle inte vara möjligt att sörja sina närmaste på det traditionella sättet i det kaos som skulle uppstå i staden. Hesekiel var på detta sätt ett tecken för vad som snart skulle ske i Jerusalem.

D. Guds domar över grannfolken (25:1-32:32)

1. Ammon (25:1-7)

Ammon såg med skadeglädje på Jerusalems fall. Men även Ammons huvudstad Rabba skulle ödeläggas (25:5). Babel anföll och ödelade Ammon 582 f.Kr.

2. Moab (25:8-11)

Även Moab hade glatt sig åt Judas undergång. De invaderades av Babel 582 f.Kr.

3. Edom (25:12-14)

Edom såg med skadeglädje på Jerusalems fall, något som är bekräftat i Obadja vers 12. Edom skulle drabbas av ödeläggelse. Det blev Babels kung Nabonidus som invaderade Edom 552 f.Kr.

4. Filisteerna (25:15-17)

Filisteerna skulle utrotas som nation och det skedde redan 588 f.Kr. när Babel invaderade landet.

5. Tyrus (26:1-28:19)

Tyrus låg i dagens södra Libanon. Det var en rik och mäktig stad som bestod av två delar. En del var på fastlandet och en del var på en ö c:a 700 m ut i havet. Babel belägrade Tyrus i 13 år (586-573), utan att de lyckades ta ö-staden. Tyrus kapitulerade till slut och blev skattepliktigt under Babel (29:17-18). Hesekiel hade profeterat att staden på fastlandet skulle skrapas ren på grus och kastas i havet.

På Nebukadnessars tid var staden tvådelad i en ö-stad och en fastlandsstad. Alexander den store kastade allt bråte från fastlandsstaden och byggde en broväg på c:a 700 m ut till ön. Idag är ön en del av fastlandet. Ganska stora delar av ö-staden ligger under vatten.

Platsen skulle bli en torkplats för fisknät (26:4-5, 26:12-14).

Alexander den store intog hela Tyrus 332 f.Kr. Han kastade allt bråte från fastlandsstaden i havet och byggde en smal broväg. Han anföll östaden därifrån med katapulter samtidigt som hans flotta anföll från havet med 223 skepp. Östaden ödelades, 6000 personer dödades och c:a 30 000 såldes som slavar. Numera är östaden en del av fastlandet men stora delar av ö-staden ligger idag strax under vattenytan, till glädje för dykare.

Herren gav Hesekiel en sorgesång (27:1-36). Den handlade om alla olika folkslag som sörjde över att all handel med det rika Tyrus hade upphört. Sången har slående likheter med Uppenbarelseboken kapitel 18. Där står det om det rika Babylons fall, som troligen var ett täcknamn för Rom (Hes 27:27-29).

Hesekiel bar också fram en profetia mot kungen i Tyrus, Etbaal III (28:1-19). Han fick en domsprofetia mot sig på grund av sitt högmod. Han skulle dö en våldsam död för främlingars hand (28:6-10). Det är oklart hur Etbaal III faktiskt dog, men eventuellt blev han avrättad av Babel i samband med att Tyrus kapitulerade efter 13 års belägring.

6. Sidon (28:20-24)

Sidon var en kuststad som låg norr om Tyrus och den var mindre än Tyrus. Babel intog staden utan svårare strider 586-585 f.Kr.

7. Folken skulle inse att Herren var Gud (28:25-26)

Gång på gång återkommer frasen ”och de ska inse att jag är Herren”. Frasen står ofta i slutet av en profetia och är kopplad till Herrens namn och hans egen ära. När Gud en dag hade återfört Israel till sitt land, så skulle även folken inse att Herren är Gud (28:25-26).

8. Egypten (29:1-31:18)

Profetian är daterad till den 5/1, 587 f.Kr. Herren skulle döma Egypten för allt högmod hos farao Hofra (589-570 f.Kr). Herren gav Egypten åt Babel och år 568 f.Kr. invaderade Babel Egypten. De plundrade och ödelade städer. Herren bad farao att komma ihåg hur det gick för Assyrien, som besegrades av Babel 612 och 609 f.Kr (31:3). Egypten skulle gå samma öde till mötes (29:17-20).

Herren gav Heseziel en sorgesång över farao (32:1-32). Sången handlade om hur Babel skulle besegra Egypten. Sången, verkade ha kommit i två steg och inkluderade även olika folk som Babel besegrat och skulle besegra.

E. Israel skulle en dag återupprättas (33:1-39:29)

1. Heseziel som Herrens väktare (33:1-9)

Denna text är närmast identisk med den text som vi mötte vid profetens kallelse på sidan 7 i kompendiet (3:16-21).

Vi möter beskrivningen av en väktare på muren, som hade till uppgift att varna stadens invånare om en fara var på väg. Den väktare som inte varnade folket fick plikta med sitt liv. Heseziel skulle varna för Herrens domar. Om han inte gjorde det skulle även han få plikta med sitt liv. Om han varnade och talade ut Guds ord, trots att ingen ville lyssna, var han oskyldig till deras blod. Paulus använde samma tankegångar om sig själv, när han talade till de äldste från Efesos (Apg 20:25-27).

2. Gud ville att alla skulle vända om (33:10-20)

Människor började få nöd för sina synder: *"Människobarn, säg till Israels hus: Ni säger: Våra brott och synder tynger oss, och vi förgås genom dem. Hur kan vi då leva?"* (33:10). Herren svarade att han inte gladde sig över den ogudaktiges död. Herrens lösning var hjärtats omvändelse och syndernas förlåtelse.

3. Jerusalem hade slutligen fallit (33:21-33)

- **Heseziel kunde tala igen (33:21-22)**

I c:a sju år hade Heseziel varit stum. Han hade inte kunnat tala annat än Guds ord (3:26-27). Men den 19/1 år 585 f.Kr. kom en flykting från Jerusalem med budskapet att staden hade fallit. Herrens hand kom över Heseziel och han kunde tala som vanligt igen.

- **De som var kvar i Juda hoppades på en fortsättning (33:23-29)**

Tydligt hade de få överlevande utvecklat idén att Abraham kom till Kanaans land ensam, men att de var många fler. Därför kunde de bli ett folk som skulle kunna leva kvar i landet. Men Herren sa att eftersom de hade kvar sina avgudar och levde i synd skulle han inte låta dem bli kvar i landet. Han skulle se till att de gick under genom svärd, pest och vilda djur. Landet skulle verkligen bli en ödemark.

- **Folket ville inte lyda Gud (33:30-33)**

Människorna i Hesekiels närhet hade förstått att Hesekiel var Herrens profet. De ville gärna lyssna till honom men de ville inte vända om och de ville inte lyda Gud.

4. Israels herdar och den gode herden (34:1-31)

- **Israels usla herdar (34:1-10)**

Herren beskrev de dåliga herdar som tagit hand om Israels folk. Vi förstår att handlade om kungarna i Israel och Juda och alla andra som inte tagit hand om hjorden. Människorna hade farit illa och blivit som får utan någon herde, som Jesus sa (Matt 9:36). Herrens dom över dessa usla herdar var hård.

- **Den gode herden (34:11-31)**

Herren skulle själv bli folkets herde och ta sig an fåren. Han skulle föra dem ut i bete och leda dem till vatten (34:11-16). Han skulle dessutom döma mellan får och får, samt mellan baggar och bockar (34:17-22). Det fanns nämligen feta får som skott sig själva på de svaga fårens bekostnad. Herren skulle rädda de svaga men döma de feta. Vi förstår att detta handlade om de rika och mäktiga bland folket som genom åren förtryckt de fattiga och svaga.

Herren som själv var herden skulle nu resa upp David som folkets herde (34:23-24). Detta pekade fram mot Davids son, Jesus Kristus. Han kom som den gode herden (Joh 10:11-15) och samtidigt var han Herren (Joh 1:1, Joh 1:14, Luk 2:11).

Betlehems kullar

Herren skulle sluta ett nytt fridsförbund med sina får (34:25-26). Vi förstår att detta pekade mot det nya förbundet i Jesus Kristus, som Jeremia profeterade om (Jer 31:31-34). Herren lovade att bryta sönder slaveriets ok och befria sina får (34:27-28). Naturligtvis handlade detta i ett kortare perspektiv om Israels folk som en dag skulle befrias ur fångenskapen och föras tillbaka till landet. Men samtidigt ser vi, i det långa perspektivet, tydliga profetior som uppfyllts i Jesus Kristus. Han som friköpte oss från slaveri (1Pet 1:18-19, Kol 1:13-14). Herren skulle välsigna och beskydda dem. Han skulle vara deras Gud och han skulle vara nära dem: *"De ska inse att jag, Herren deras Gud, är med dem och att de, Israels hus, är mitt folk,*

säger Herren Gud. Ni, mina får, den hjord som jag för i bet, ni är människor och det är jag som är er Gud, säger Herren Gud.” (34:30-31).

För en djupare kommentar till hur vi hedningar får vara med i det nya förbundet, så hänvisar jag till kompendiet över Jeremias bok sidan 30-32.

5. Israels återupprättelse inför folken (35:1-39:29)

- **Dom över Edom (35:1-15)**

Övrigt nog kommer ytterligare en profetia mot Edom. Men den ska ses mot bakgrund av att Edom inte hade invaderats av Babel vid den här tiden. Jämförelsen sker mellan Herrens handlande med *”Seirs berg”* (35:1) och *”Israels berg”* (36:1). Man måste också hålla i minnet att hela avsnittet betonade att Guds handlande med Israel sker inför folken: *”Jag vill helga mitt stora namn som blivit vanärat bland folken, därför att ni har vanärat det bland dem, och de ska inse att jag är Herren, säger Herren Gud, när jag visar mig helig bland er inför deras ögon.”* (36:23).

Tydligt hade Edom ambitioner på att ta över de besegrade staterna Israel och Juda: *”Du sade: ’De båda folken och de båda länderna ska bli mina, vi ska ta dem i besittning’ – detta fastän Herren bodde där.”* (35:10). Edom skulle drabbas av Herrens dom och skulle bli en ödemark för all framtid (35:9). Edom invaderades och ödelades av Babels kung Nabonidus 552 f.Kr.

På 300-talet f.Kr. byggde nabateerna (en arabstam) Petra, som idag är en vacker ruinstad för turister.

Dagens Petra

- **Israel skulle återupprättas av nåd (36:1-38)**

Israels folk hade vanärat Israels Gud bland folken och de hade själva blivit vanärade på alla sätt. Det norra riket hade fördrivits till Assyrien 722 f.Kr. och det södra riket fördrevs till Babel 586 f.Kr. Jahveh hade blivit vanärad när Israel hade övergett honom och tillbett andra gudar. Detta hade lett till att folket dömdes och landet ödelades. Men Herren skulle ta tag i situationen och folken skulle istället bli förödmjukade: *”Därför säger Herren Gud så: Jag lyfter min hand och försäkrar: Sannerligen, folken runt omkring er ska själva bli förödmjukade. Men ni, Israels berg, ska åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel, och de ska snart komma tillbaka.”* (36:7-8). Herren gjorde inte detta underbara för Israels skull, för att de hade förtjänat detta, utan för sitt heliga namns skull (36:22-23). Allt skulle ske av nåd. Gud skulle rena dem. Han skulle ge dem ett nytt hjärta. Han skulle låta

sin egen Ande bo i dem och göra så att de skulle lyda och följa honom (36:25-27). Samtidigt som Israels folk skulle få återvända, så förstår vi att allt detta pekade mot det nya förbundet i Jesus Kristus (Jer 31:33, 2Kor 3:3). Vi förstår också av denna text, som uteslutande talar om vad Herren skulle göra, att den handlar om kvarlevan, det vill säga de i Israels folk som vänt om till Herren. Det är viktigt att komma ihåg att de judar som följde Jesus Kristus, uppfattade sig själva som kvarlevan, en troende rest av folket (Rom 11:1-6).

- **Ett dött folk skulle uppstå (37:1-14)**

Hesekiel fördes genom Herrens Ande till en dal fylld av skelett (37:1). Hesekiel fick i uppdrag att profetera till benknotorna. Det blev ett rassel och benknotorna fogdes samman. Senor, muskler och hud kom på plats, men alla var fortfarande livlösa. Då fick Hesekiel i uppdrag att säga till Herrens Ande att blåsa på de livlösa kropparna, ungefär som när Gud skapade Adam (1Mos 2:7). Undret skedde och alla människorna i dalen fick liv. Situationen klarnade snart för Hesekiel: *"Han sade till mig: Människobarn, dessa ben är hela Israels hus. Se, de säger: 'Våra ben är förtorkade, vårt hopp är ute, det är slut med oss.'"* (37:11). Israel skulle få återuppstå och återvända till sitt land.

- **Ett enat rike under David (37:15-28)**

Riket skulle inte längre vara delat i Israel och Juda, utan de skulle bli ett enat rike (37:15-19). Dessa löften gällde således alla som kom från Israels folk. Notera att dessa var kvarlevan, den troende resten av Israel: *"Och de ska inte mer ore sig med sina avgudar och vidrigheter och alla sina brott. Jag ska rädda dem från alla orter där de syndat och rena dem. De ska vara mitt folk, och jag ska vara deras Gud."* (37:23). Deras kung skulle vara David och vi förstår att det pekar mot Davids son, Jesus Kristus (37:24-28). Herren lovade att välsigna och föröka folket. Hans tempel skulle stå mitt ibland dem. Det nya templet invigdes 516 f.Kr. i Jerusalem.

Men det vi möter i den här texten (37:24-28) är ett evigt rike, en evig kung, ett evigt förbund och ett evigt tempel. Allt detta pekar fram mot Jesus Kristus. I Nya Testamentet möter vi att Jesus är en evig kung i Guds eviga rike (Luk 1:30-33), att ett nytt evigt förbund kommit genom Jesus (Hebr 9:15, Hebr 13:20) och att Jesus faktiskt är ett evigt tempel. (Joh 1:14, Joh 2:19-21, Upp 21:22-23).

- **Gogs fälttåg mot Israel (38:1-39:23)**

Gog är utpekad som storfursten över Meshek och Tubal (38:2-3, 39:1). Dessa folk fanns norr om Israel i dagens östra Turkiet och de hade aldrig angripit Israel tidigare. Man får intrycket av att det var många folk som skulle anfalla Israel under Gogs ledning. Han verkar vara en samlande figur för hednafolken.

Det är många som frikopplat dessa två kapitel från det lokala sammanhanget och placerat det i en avlägsen framtid. Men det är viktigt att se att detta var relevant för den situation som fångarna i Babel befann sig i. Detta skymtar fram på flera ställen i texten, inte minst i slutet när Israel ska inse att Jahveh är deras Gud och hednafolken ska förstå att Israel fördes bort i fångenskap på grund av sin synd (39:22-24). Men Gud skulle befria dem ur fångenskapen: *"Därför säger Herren Gud: Nu ska jag göra slut på Jakobs fångenskap och förbarma mig över hela Israels folk och brinna av iver för mitt heliga namn."* (39:25). Herren skulle föra dem tillbaka till landet från de olika hednafolken och de skulle få bo i trygghet i sitt land: *"Då ska de inse att jag är Herren deras Gud, som förde dem bort i fångenskap bland hednafolken och sedan samlade dem till deras eget land igen och inte lät någon enda bli kvar där. Jag ska inte mer dölja mitt ansikte för dem, eftersom jag har utgjutit min Ande över Israels hus, säger Herren Gud."* (39:28-29). Helt klart var detta ytterst relevant för Hesekiels generation. När man sedan tänker på att dessa var kvarlevan, den troende delen av Israel, så inser man att även dessa löften pekar mot Jesus Kristus.

Men hur ska vi då förstå dessa två kapitel? Vi behöver påminna oss om att Herren betonade att hans befrielse av Israels folk skedde inför folken, där Israel hade levt i vanära. Vi förstår då att en relevant fråga var vad som skulle hända om Israel kom tillbaka till landet. Skulle inte hednafolken fortsätta att angripa dem? Jo, men svaret blev att Herren skulle besegra fienden, oavsett storlek och beskydda sitt folk. När vi läser detta i ljuset av till Nya testamentet, så vet vi att vi har en stark oövervinnerlig fiende, men Herren har besegrat honom och beskyddar sitt folk, så vi kan nå det eviga livet.

Vi möter även Gog och Magog i Uppenbarelséboken kapitel 20. Efter 1000-årsriket, som jag uppfattar som en speciell belöning för de kristna martyrererna (Upp 20:4-6), så leder djävulen Gog och Magog i en slutstrid mot *"de heliga"* (Upp 20:7-9). Denna slutstrid mynnar ut i den slutliga domen för djävulen, vilddjuret och den falske profeten (Upp 20:10). Därefter kommer

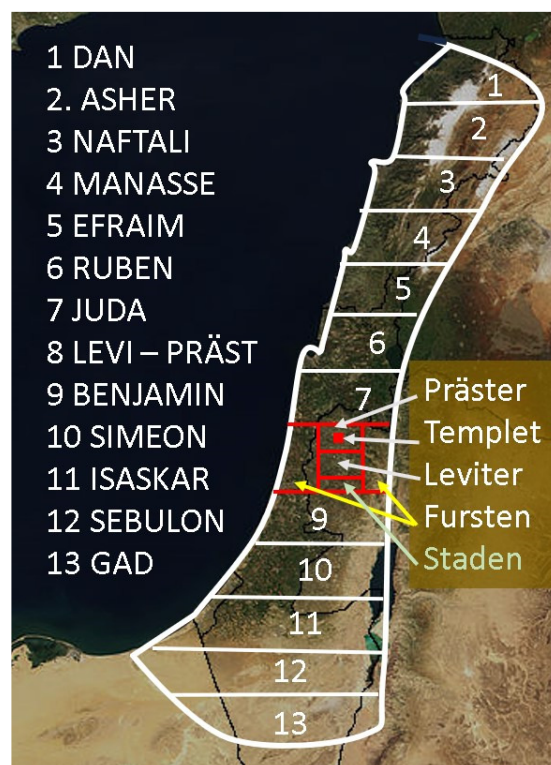
domen för alla människor och bara de som är skrivna i livets bok som tillhör lammet (Jesus), slipper undan domen och får det eviga livet (Upp 20:11-15, Upp 21:27).

Men vilka är då *”de heliga”* som angrips av Gog och Magog? De heliga i Nya Testamentet är de som följer Jesus Kristus, vare sig de är Judar eller hedningar och detsamma gäller för Uppenbarelseboken. De heligas böner är närvarande inför tronen (Upp 5:8, 8:3-4). De heliga är martyrer som följer Jesus Kristus (Upp 17:6). De heliga tillhör församlingen, Jesus brud (Upp 19:7-8). I Uppenbarelseboken är alltså Gog och Magog kopplade till djävulen. De är fiender till Jesus Kristus och alla som följer honom. Men Herren Jesus är vår frälsare genom allt detta.

F. Guds härlighets återkomst (40:1-48:35)

1. Synen av Gudsstaden (40:1-31)

Synen är daterad till 10/4, 572 f.Kr. (40:1). Herrens hand kom över Hesekiel och i anden fördes han till Israel och sattes ner på ett högt berg. Söderut låg något som liknade en stad. Det är inte säkert att staden var Jerusalem, så vi kallar den Gudsstaden. Hesekiel mötte en man som såg ut att vara av koppar. Han hade ett snöre och en mätstång i handen. Stången var längre än en jordisk aln. Allt detta tyder på att han inte var en jordisk man med en jordisk mätstång. Mannen uppmanade Hesekiel att koncentrera sig och att lägga märke till alla de olika måtten. Mannen satte igång att mäta staden från öster, som var ett speciellt väderstreck. Herrens härlighet hade lämnat Jerusalem från öster (11:22-23). Herrens härlighet skulle komma in i Gudsstaden från öster (43:1-5). Den östra porten blev därmed helig och skulle aldrig mer öppnas. Fursten skulle komma in till

Ungefärlig karta. Notera skillnader mot Josuas bok. Sträcker sig längre norrut. Rektangulära arvsplotter. Olika inbördes ordning. Inget område öster om Jordan. Det skulle finnas ett centralt område för templet, prästerna, leviterna och fursten. Hela detta område tycks vara beläget norr om dagens Jerusalem.

templet från öster, men via en sidoport. (44:1-3). Hela tempelkomplexet var kvadratisk och helt symmetriskt. Det finns välgjorda animerade versioner av hela templet på Youtube, under "Ezekiel temple".

2. Synen om landets heliga områden (45:1-46:24)

- **Områdets indelning (45:1-12)**

Det heliga området skulle ligga ganska centralt och tycks hamna norr om dagens Jerusalem. Prästerna skulle få ett område motsvarande 15 km x 6 km. Mitt i prästernas område skulle tempelområdet ligga och det skulle vara ungefär 300 m x 300 m. I direkt anslutning till prästernas område skulle leviterna få ett exakt lika stort område. Därefter skulle ett område på 15 km x 3 km ges till Gudsstaden. På båda sidor om dessa heliga områden skulle fursten ha sina områden, ända till landets östra och västra yttergränser (45:1-8).

- **Offer och heliga dagar (45:13-46:24)**

Vi möter en detaljerad beskrivning av offer och offerdagar, som på många sätt påminner om offren i tredje Mosebok. Fursten kallades inte för kung. Vi noterar att han på alla sätt skulle vara underställd offerlagarna. Vi noterar att Hesekiel var präst och att det finns ett prästperspektiv på hela denna del av boken.

- **Tempelkällan (47:1-12)**

Vi möter en källa som rinner från öster och in under templet. Källan skulle bli en bred flod. Floden var långgrund i början men skulle till slut bli så djup att man måste simma. Floden skulle rinna ner till Döda havet och vattnet i havet skulle bli sött, med mängder av olika fiskar. Längs floden skulle finnas träd som bar frukt varje månad och frukten skulle tjäna till läkedom. Vi noterar stora likheter med floden i Uppenbarelseboken, som rann från Guds och Lammets tron (Upp 22:1-2).

- **Fördelningen av landet (47:13-48:35)**

Som jag skrev i bildtexten på föregående sida så finns det flera anmärkningsvärda detaljer kring landets gränser och fördelning. Vi noterade att landet saknade områden på östra sidan Jordan, att stamområdena var nästan rektangulära, att den inbördes ordningen mellan stammarna var olik den i Josuas bok, att det heliga området med templet verkade ligga norr om dagens Jerusalem.

Vi vet inte hur vi ska förhålla oss till denna idealbild av landet och templet. Helt klart har denna syn aldrig förverkligats på ett bokstavligt sätt och detta öppnar för många tolkningsmöjligheter.

- **Synen var relevant för Hesekiels generation**

Precis som i avsnittet om Gog, så noterar vi att även denna syn var relevant för Hesekiels samtid. Hädanefter skulle det vara slut på deras andliga otukt med andra gudar (43:7). Hesekiel uppmanades att tala om det nya idealtemplet så att folket skulle skämmas: *"Men du människobarn, förkunna nu för Israels hus om detta tempel så att de skäms för sina synder..."* (43:10). Herren anklagade folket för att de låtit hedningar tjäna i det gamla templet och de hade därigenom vanhelgat det (44:6-8). Han anklagade en grupp leviter för att ha farit vilse och tillbett andra gudar (44:10). Däremot fanns det troende präster som inte farit vilse, utan troget tjänat Herren (44:15). Israels furstar uppmanades att hädanefter upphöra med sina gamla synder (45:9-12). Allt detta tyder på att synen om Gudsstaden, templet och landet var relevant för Hesekiels generation. Men på vilket sätt?

Hela synen kommunicerade att Gudsstaden och templet var perfekta i alla avseenden. Synen svarade på en ytterst viktig fråga, som bottnade i det faktum att Jerusalem och templet låg i ruiner. Vi behöver påminna oss om att Herrens härlighet hade lämnat templet innan allt förstördes (11:22-23). Efter detta var templet bara ett skal och det var fritt fram att förstöra byggnaden. Skulle Jahveh åter ta sin boning i ett nytt tempel i Jerusalem? Skulle Jahveh åter erkänna prästerna från Arons släkt som sina präster? Skulle offren som frambars överhuvudtaget vara välbehagliga för Gud? Detta var verkliga frågor när det nya templet byggdes efter fångenskapen (Sak 3:1-7, Sak 4:8-10). Synen bekräftade att Herrens härlighet skulle komma tillbaka och ta sin boning i templet för evigt (43:1-7). Trots att hela landet låg öde och städerna var raserade så skulle fångarna i Babel ha en vision av att Gud fortfarande hade underbara planer för folket, landet, templet och tempelgudstjänsten. Det är inte säkert att synen ska tolkas bokstavligt.

HESEKIEL OCH NYA TESTAMENTET

1. Herrens härlighet uppenbarad i Jesus

Herrens härlighet skulle för evigt bo i det fullkomliga templet i Hesekiels bok. Temat med Herrens härlighet är ett huvudtema genom boken. Här ser vi något som pekar mot Jesus Kristus. Johannes inledde sitt evangelium med att påstå att Ordet var Gud (Joh 1:1). När Ordet blev människa i Jesus Kristus står det: *"Och Ordet blev kött och bodde bland oss, **och vi såg hans***

***härlighet**, den härlighet som den Enfödde har från Fadern. Och han var full av nåd och sanning."* (Joh 1:14). Det står

ordagrant att Ordet, som var Gud, tältade eller "tabernaklade" bland oss.

När tabernaklet invigdes på Moses tid så fyllde Herrens härlighet hela tältet, så att inte ens Mose kunde gå in det (2Mos 40:34-35). När Gud blev människa i

Jesus Kristus så såg Johannes Herrens härlighet i Jesus. Gud uppenbarade sig i honom (Joh 1:18). Jesus talade om sig själv som ett tempel: *"Jesus svarade:*

Riv ner det här templet, så ska jag resa upp det på tre dagar. Judarna sade: I fyrtiosex år har man byggt på det här templet, och du ska resa upp det på tre dagar! Men templet han talade om var hans kropp." (Joh 2:19-21). På ett fullkomligt sätt tog Herrens härlighet sin boning i Jesus Kristus.

I det himmelska Jerusalem finns inget tempel i vanlig mening, utan Fadern och Lammet (Jesus) är dess tempel: *"Något tempel såg jag inte i staden, för Herren Gud den Allsmäktige och Lammet är dess tempel. Staden behöver inte sol eller måne för att få ljus, för Guds härlighet lyser upp den och dess lampa är Lammet."* (Upp 21:22-23).

Fullstor kopia av tabernaklet i Timna

2. Guds eviga löften i Jesus Kristus

I kapitel 37:24-28 möter vi fantastiska löften om ett evigt rike, en evig kung (David), ett evigt förbund och ett evigt tempel. Allt detta pekar fram mot Jesus Kristus. I Nya Testamentet möter vi att Jesus är en evig kung i Guds eviga rike (Luk 1:30-33), att ett nytt evigt förbund kommit genom Jesus (Hebr 9:15, Hebr 13:20) och att Jesus faktiskt är ett evigt tempel. (Joh 1:14, Joh 2:19-21, Upp 21:22-23).

3. Den gode herden (34:11-31)

Herren skulle bli en herde och ta sig an folket, som sina får. Han skulle föra dem ut i bete och leda dem till vatten (34:11-16).

Herren, som själv var herden, skulle resa upp David som folkets herde (34:23-24). Detta pekade fram mot Davids son, Jesus Kristus. Han kom som den gode herden (Joh 10:11-15) och samtidigt var han ingen mindre än Herren själv (Joh 1:1, Joh 1:14, Luk 2:11).

Betlehems kullar

4. Gud skulle frälsa sitt folk av bara nåd

Det underbara som Herren skulle göra för sitt folk det gjorde han för sitt heliga namns skull, men inte för Israels skull, för att de hade förtjänat detta (36:22-23). Allt skulle ske av nåd. Gud skulle rena dem. Han skulle ge dem ett nytt hjärta. Han skulle låta sin egen Ande bo i dem och göra så att de skulle lyda och följa honom (36:25-27). Vi förstår att allt detta pekade mot det nya förbundet i Jesus Kristus. Aposteln Paulus drar sin undervisning från profetian om det nya förbundet i Jeremia 31:31-34, att Gud skulle skriva sitt ord på de troendes hjärtan. Här i Hesekiel ser vi att Herren lovade att ta ut stenhjärtat och istället ge ett hjärta av kött och låta sin Ande bo i de troende. Paulus skrev till korintierna: *"Det är uppenbart att ni är ett Kristusbrev skrivet genom vår tjänst, inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten utan på tavlor av kött i era hjärtan."* (2Kor 3:3).